

PERUSKOULUN YLÄLUOKAT - PALKITUT

5. PALKINTO

Daniela Krooks / Vasa övninsskola
Opettaja Sandra Bernas

ALLDELES SOM VANLIGT

Han steg ut på bryggan. Alltför många år hade han gjort samma sak, varje dag förutom söndagar. Han andades in den friska havsluften, som oräkneliga gånger förut, och knäböjde vid sin lilla roddbåt. Den rörelsen hade han gjort så många gånger att det nästan kändes vanligare än att gå. Han knot loss det grova, sligna men hållbara repet från den halvt maskätna stolpen, som snart hade sett sina sista dagar, och klev, lika försiktigt som alltid, i sin bräckliga roddbåt. Ibland trodde han att denna bjåt, gjord av inte mycket annat än trä och spik, var hans enda vän. Egentligen, funderade han vidare, kanske den faktiskt var det. Även om det var en aning pinsamt att erkänna det, så fanns det inget som han *inte* berättade för sin båt, och vilka andra havsfenomen som samtidigt lyssnade. Det kanske later aningen sjukt, men att sex dagar i veckan, 20 år i sträck praktiskt taget *leva* i sin roddbåt blir aningen långtråkigt, tänkte han. Inte en själ som man kunde prata med, bara han och havet. En tröstande tanke var hans fru och barnen. Fast "barn" kunde de nog inte kallas längre, tänkte han sorgset. Nej, den tiden var nog förbi.

Han sköt undan tankarna en stund och började istället röra på sig. Han tog ett stadigt grepp om årorna och försökte ignorera den alltför välbekanta smärtan i händerna, som kom från årtal av samma grepp om samma hårda, obekväma träåror.

Han styrde skickligt ut båten och fortsatte norrut. Det spelade ändå ingen roll vart han styrde sin tappre, trogne vän, för fiskarna fanns överallt den här tiden på dygnet. Han stannade mitt i och kastade ner sitt nästan helt genomrostiga ankare. Sedan lutade han sig tillbaka, dock inte alls så bekvämt som det uttrycket vanligtvis brukar påskina, och väntade på att lugnet skulle sänka sig över vattenytan. Han älskade vattnet. Hur vilt det blev av bara en vindpust, hur lätt andra former av vätska kunde anpassa sig till vattnet och för att sedan bara försvinna bland de otaliga vattendropparna. Tankspritt sträckte han sig efter fisknätet utan att ens se efter, och rättade förstrött till det lite innan han långsamt sänkte ner det i det morgonkalla vattnet. Han drog upp händerna och torkade av dem på skjortan så att han inte skulle förfrysa dem, för trots att det var maj månad så var det en väldigt kylig morgon. Då han steg ut på verandan där hemma, tyst som vanligt för att inte väcka sin fru, väntade han sig nästan se frosten ligga som ett tunt lager över den bruna gräsmattan. Han såg vattnet stilla sig efter fisknätets inbrott på den spegellugna ytan, och nu låg det blankt och klart, som om det aldrig någonsin hänt.

Två timmar senare gläntade han på ögonlocken efter att nästan ha somnat (vilket vid närmare eftertanke inte hade varit så värst förnuftigt) och upptäckte att solen var på väg att inta sin dagliga post på himlen. Han suckade djupt och kastade en blick på vattenytan. Nu såg man inte längre hans fisknät eftersom de blå, vita och grå molnen tydligt avspeglades på vattenytan. Han suckade på nytt, så kraftigt att den lugna ytan krusades. Det påminde om höstlöven, som ligger helt orörliga på marken då det är vindstilla, för att sedan virvla upp och dansa runt, runt som en lekfull eld vid minsta vindpust. Ja, han älskade havet.

Smått leende knöt han fast sin båt vid kajen och klappade förnöjt på sitt fisknät bredvid honom. Dagens byte hade varit ovanligt bra; stora, fina fiskar som faktiskt var ätbara! Med dagens

naturkatastrofer visste man inte vad havets varelser kunde föra med sig, men dessa fiskar såg väldigt friska och fina ut.

Han reste sig, tog sitt fisknät och började långsamt släntra mot sitt hus, samtidigt som den vackra solen steg över alla hus, människor och skogar, för att sakta tina upp världen och dess fina väsen.